

Derrotar l'autonomisme i la seva misèria, lluita i organització popular

Català / Castellano

La diada nacional de Catalunya, commemorant la derrota soferta l'11 de Setembre de 1714 en la caiguda de Barcelona ha de ser reivindicada, avui més que mai, des d'una perspectiva de resistència activa i decidida contra aquells que d'ençà, han ocupat i sotmès al poble català però també contra aquells que van saber aprofitar la nova situació per a convertir-se en els màxims carcellers del poble català.

Des d'aquell moment, veiem com la construcció nacional de Catalunya i els Països Catalans es regia per la nova realitat econòmica i social imposada per el capitalisme naixent, on dues noves classes socials enfrontades pugnaven per a controlar el nou curs històric.

Parlem de la resistència dels Maulets i de Carrasclet i els seu grup contra l'ocupació espanyola i la nova policia, els Mossos d'Esquadra. Parlem de les revoltes de les Bullangues contra els excessos dels carlistes i de l'esglèsia, aixafades per els militars però també per els propis sectors liberals temorosos de la insurgència popular.

Parlem del sindicalisme combatiu del Noi del sucre i de la CNT contra la patronal i els seus pistolers. Parlem de les milícies antifeixistes, la revolució social i el control obrer contra el cop d'estat de Franco i contra la burgesia catalana que li donà suport, com Francesc Cambó i la lliga regionalista.

La burgesia catalana, la classe social que durant tots aquests temps es va anar finançant com a classe dominant va anar buidant de tot caràcter èpic i de resistència la memòria popular de l'11 de Setembre, doncs no té cap capacitat per a portar a terme un procés d'alliberament nacional ni té cap interès econòmic per a fer-ho, imposant un model econòmic basat en l'explotació i la misèria i que a nivell mundial basa la seva estabilitat en el saqueig, la repressió i els monopolis econòmics, es a dir, amb l'imperialisme.

Arribant a la situació actual, constatem que després d'anys de processisme els fets de l'1 d'Octubre, relacionats amb les posteriors jugades del govern de Puigdemont, van significar un punt d'inflexió regit per la mateixa dinàmica històrica. La proposta del poble, després d'anys d'arrossegar l'arc parlamentari, surt al carrer a exercir el dret a decidir el seu futur però topa novament contra l'ocupació militar de l'Estat Espanyol i ens els dies posteriors, amb la claudicació política i parlamentaria d'avançar en la confrontació per part de l'independentisme.

És en aquest moment quan una estratègia revolucionària ha d'entendre que només sota un projecte encapçalat i hegemonitzat per la classe treballadora serà capaç de portar endavant un procés d'alliberament nacional i d'autodeterminació.

I això passa irremediablement per analitzar que l'activitat parlamentària exercida amb el beneplàcit de tots els partits està divorciada dels interessos del moviment obrer, veure la necessitat de construir una organització partidària amb una política de classe independent de tot seguidisme burgès i petit burgès, que el concepte de sobirania no s'ha de limitar a l'aspecte cultural o lingüístic d'un poble, que cap projecte polític que no tingui com a objectiu principal la consecució del socialisme podrà parlar de veritable independència i que la lluita contra l'explotació i l'opressió serà internacionalista o no serà.

Per els drets dels pobles a la seva autodeterminació,
Per un front democràtic contra el feixisme i l'imperialisme,
Per la construcció del socialisme.

Amig@s del Che

Setembre 2018

La Granja, Tarragona, Catalunya.

Derrotar al autonomismo y su miseria, lucha y organización popular.

La diada nacional de Catalunya, conmemorando la derrota sufrida el 11 de Septiembre de 1714 en la caída de Barcelona debe ser reivindicada, hoy más que nunca, desde una perspectiva de resistencia activa y decidida contra aquellos que han ocupado y sometido al pueblo catalán, pero también contra aquellos que han sabido aprovechar la nueva situación para convertirse en los máximos carceleros del pueblo catalán.

Desde aquel momento, vemos como la construcción nacional de Catalunya y los Països Catalans se regía por la nueva realidad económica y social impuesta por el capitalismo naciente, donde dos nuevas clases sociales enfrentadas rivalizaban por controlar el nuevo curso histórico.

Hablamos de la resistencia de los Maulets y de Carrasclet y su grupo contra la ocupación española y la nueva policía, los Mossos d'Esquadra. Hablamos de las revueltas de las Bullangues contra los excesos de los carlistas y de la iglesia,

aplastadas por los militares pero también por los propios sectores liberales temerosos de la insurgencia popular.

Hablamos del sindicalismo combativo del Noi del sucre y de la CNT contra la patronal y sus pistoleros. Hablamos de las milicias antifascistas, la revolución social y el control obrero contra el golpe de estado de Franco y contra la burguesía catalana que le dió apoyo, como Francesc Cambó y la Liga regionalista.

La burguesía catalana, la clase social que durante todos estos tiempos se fue afianzando como clase dominante fue vaciando de todo carácter épico y de resistencia la memoria popular del 11 de Septiembre, pues no tiene capacidad para llevar a cabo un proceso de liberación nacional, ni tiene ningún interés económico para hacerlo, imponiendo un modelo económico basado en la explotación y la miseria y que a nivel mundial basa su estabilidad en el saqueo, la represión y los monopolios económicos, es decir, con el imperialismo.

Llegando a la situación actual, constatamos que después de años de procesismo los hechos del 1 de Octubre, relacionados con las posteriores jugadas del gobierno de Puigdemont, significaron un punto de inflexión guiado por la misma dinámica histórica. La propuesta del pueblo, después de años de arrastrar el arco parlamentario, sale a la calle a ejercer el derecho a decidir su futuro pero topa nuevamente contra la ocupación militar del Estado español y en los días posteriores, con la claudicación política y parlamentaria de avanzar en la confrontación por parte del independentismo.

Es en este momento cuando una estrategia revolucionaria ha de entender que sólo bajo un proyecto encabezado y hegemonizado por la clase trabajadora será capaz de llevar adelante un proceso de liberación nacional y de autodeterminación.

Y esto pasa irremediabilmente por analizar que la actividad parlamentaria ejercida con el beneplácito de todos los

partidos está divorciada de los intereses del movimiento obrero, ver la necesidad de construir una organización partidaria con una política de clase independiente de todo seguidismo burgués y pequeño burgués, que el concepto de soberanía no se ha de limitar al aspecto cultural o lingüístico de un pueblo, que ningún proyecto político que no tenga como objetivo principal la consecución del socialismo podrá hablar de verdadera independencia y que la lucha contra la explotación y la opresión será internacionalista o no será.

Por los derechos de los pueblos a su autodeterminación.

Por un frente democrático contra el fascismo y el imperialismo.

Por la construcción del socialismo.

Amig@s del Che

Septiembre 2018

La Granja, Tarragona, Catalunya.